

Misna slavlja i župni oglasi

Poned., 17. studenoga	17.30 Za žrtve Vukovara i Domovinskog rata
Utorak, 18. studenoga	17.30 + Dijana Jurković
Srijeda, 19. studenoga	17.30 Na čast Sv. Josipu: Po nakani (al)
Četvr., 20. studenoga	17.30 + Dragan Rendulić
Petak, 21. studenoga	17.30 + Za zdravlje duše i tijela jedne osobe
Subota,	15.00 VOJNOVAC: + Po nakani (al)
22. studenoga	17.30 SVETIŠTE: + Vladimir Bokulić (DPD Oštarije); Mijo, Mika i Marija Belančić; Franje Ševrović; Anka i Josip Božičević
Sv. Cecilija	10.00 SVETIŠTE: Misa za narod
KRIST KRALJ	12.00 CEROVNIK: + Danica, Zdravko, Milan i Dane Turkalj
23. studenoga	Krštenje: Luka Franjković (sin Nedeljka i Marije)
DAN GOSPODNI	16.00 SKRADNIK: Po nakani (al)

1. ŽUPNA KATEHEZA: biti će u ponedjeljak 17. studenoga za sve vjeroučenike svih razreda u 17.30 sati – Sv. Misa za spomen na Vukovar te procesija sa svijećama.

2. KRUNICA u OBITELJI – nastavljamo moliti zajedno s vama za vas. Pozovite me...

3. SV. CECILIJA – subota, 22. studenog – zaštitnica liturgijskih pjevača.

4. OBITELJSKA NEDJELJA - za vjernike OG dekanata - Ogulin, 15 h. Predavač i animator dr. Petar Hodžić, voditelj ureda za život i obitelj pri HBK. Tema susreta "Horizonti nade za naše hrvatske obitelji!" Sv. Misu predvodi fra Marko Medo.

5. GOSPA OD ZDRAVLJA u petak 21. studenoga u Križu u Ogulinu mise u 9 i 18 sati koju predvodi mons. Tomislav Šporčić. Trodnevnicu predode vlč. Ivica Tolla i vlč. Ciril Čuš u 17.30 - krunica, euharistija, duhovni nagovor, klanjanje.

OŠTARIJE ZA VUKOVAR

Svetište Gospe od Čudesas, Oštarije
Ponedjeljak, 17. studenog 2014.

Sv. misa u 17.30 sati.
Procesija na Oštarski most sa zapaljenim svijećama.

Vukovaru, ime sveto,
Rane za Hrvatsku ponio si ti.
Dragi nam ljudi otišli su, eto,
Na ušću Vuke križ podsjeća na njih.

Ča deladu maći glagoljaši

Ⲁ = A ⲁ = B Ⲃ = V ⲃ = D Ⲅ = E
U M Ⲇ L O M ⲇ S I Ⲉ I O ⲉ R Ⲇ N, U D I U
R Ⲇ Ⲃ O S T G O S P O ⲃ Ⲇ R Ⲇ S Ⲃ O G Ⲇ !

Izdavač: pop Antun Luketić; Župni ured Oštarije; e-mail: www.zupa-ostarije.com

Pod Gospinim plaštom

OŠTARIJE i SKRADNIK, CEROVNIK i VOJNOVAC

047-584-070 • 098-887-044 • pop.ante@gmail.com
16. studenog 2014. • 33. NKG • God. V. • br. 46 (220)

Uđi u radost! (Mt 25, 14-30)

U ono vrijeme: Reče Isus svojim učenicima ovu prisposobu:

»Čovjek, polazeći na put, dozva sluge i dade im svoj imetak. Jednomu dade pet talenata, drugomu dva, a trećemu jedan – svakomu po njegovoj sposobnosti. I otputova. Onaj koji je primio pet talenata odmah ode, upotrijebi ih i stekne drugih pet. Isto tako i onaj sa dva stekne druga dva. Onaj naprotiv koji je primio jedan ode, otkopa zemlju i sakri novac gospodarov. Nakon dugo vremena dođe gospodar tih slugu i zatraži od njih račun.

Pristupi mu onaj što je primio pet talenata i donese drugih pet govoreći: 'Gospodaru! Pet si mi talenata predao. Evo, drugih sam pet talenata stekao!'

Reče mu gospodar: 'Valjaš, slugo dobri i vjerni! U malome si bio vjeran, nad mnogim ću te postaviti! Uđi u radost gospodara svoga!' Pristupi i onaj sa dva talenta te reče: 'Gospodaru! Dva si mi talenta predao. Evo, druga sam dva talenta stekao!'

Reče mu gospodar: 'Valjaš, slugo dobri i vjerni! U malome si bio vjeran, nad mnogim ću te postaviti! Uđi u radost gospodara svoga.' A pristupi i onaj koji je primio jedan talenat te reče: 'Gospodaru! Znadoh te: čovjek si strog, žanješ gdje nisi sijao i kupiš gdje nisi vijao. Pobjah se stoga, odoh i sakrih talenat tvoj u zemlju. Evo ti tvoje!' A gospodar mu reče: 'Slugo zli i lijeni! Znao si da žanjem gdje nisam sijao i kupim gdje nisam vijao! Trebalo je dakle da uložiš moj novac kod novčara i ja bih po povratku izvadio svoje s dobitkom.' 'Uzmite stoga od njega talenat i podajte onomu koji ih ima deset.

Doista, onomu koji ima još će se dati, neka ima u izobilju, a od onoga koji nema oduzet će se i ono što ima. A beskorisnoga slugu izbacite van u tamu. Ondje će biti plač i škrgut zubi.'« *Riječ Gospodnja.*

Budnost je i ljudska i kršćanska vrlina. Psihološki se govori o pažnji i o svjesno budnom stanju. Tko je nepažljiv, taj nije kod stvari. Skrenuo je pažnju na nešto drugo ili uopće nije budan: spava ili sanja...

Za normalan način života od velike je važnosti biti u duhu budan, pogotovo ako se radi o važnim odlukama ili o povećanoj pažnji. Mislimo samo na potrebu

koncentracije u saobraćaju; kako nam lako mogu naškoditi premorenost ili stres, ili utjecaj alkohola, lijekova ili droge.

Kao kršćani trebamo se isticati posebnom budnošću. Radi se o stavu očekivanja koje je usmjereno na dolazak Gospodinov. Mi vjerujemo na vidljivi pojavak, dolazak Gospodina našega Isusa Krista na kraju dana, na sudnji dan. Vjerujemo također u to, da za svakoga od nas u trenutku smrtnoga časa, za koji nitko unaprijed ne zna, dolazi trenutak, u kojem ćemo stupiti pred Gospodina i dati račun za svoj život. Tada će svatko morati odgovorno stajati pred Bogom sudećem živih i mrtvih, ujedno beskonačno milosrdnim i beskonačno pravednim, te dati račun za primljene darove s kojima je činio dobro ili zlo.

Trebali nas to strašiti? Bi li bilo ispravno ako bismo se ponašali kao onaj sluga koji je primio samo jedan talenat, ali ga je zakopao u zemlju, jer se bojao svoga gospodara i gledao u njemu "strogog čovjeka"? Takav bi nas strah pritiskao i kočio u dobru; on bi bio deprimirajući i spriječio bi nas da se divimo Bogu u ljubavi i povjerenju.

Ne! Puno više je u pitanju povjerenje prema Bogu i zahvalnost za njegove darove kojima nas je obdario i s kojima mi kao s talentima tako reći trebamo "gospodariti" – svaki, tako dobro koliko može! Gdje se čovjekovo srce okreće Bogu u vjeri, nadi i ljubavi, tu neće izostati za trajno, dobri plod u životu. Ti će se darovani talenti na taj način umnožiti, tako da smo u svakom vremenu spremni za dolazak Gospodinov.

Budnost kršćanina pokazuje se dakle u radosnom očekivanju Gospodina, koji dolazi, i u surađivanju s

njegovom milošću, tako dugo dok ima vremena. Tamo, gdje netko na izvan više ne može djelovati jer je bolestan i slab, tu je upravo strpljivo podnošena patnja i s puno nade potpuna predanost u volju Božju, veličanstven način da donese duhovni plod.

Kao "sinovi svjetlosti i sinovi dana", kako piše sv. Pavao, nismo doista od "noći i tame". Onda ne želimo "spavati kao drugi, nego bdjeti i biti trijezni", da bismo očekivali Gospodina.

Cilj ljudskoga života je ulazak u radost Gospodinovu, u kraljevstvo nebesko. S tom oslovljenom alternativom u Evanđelju, da je "beskorisni sluga" izbačen "van u tamu", Bog nas ne želi strašiti, nego ukazuje na ozbiljnost naše životne odluke. Istinski strah Božji pokazuje se kao drago strahopoštovanje i kao ozbiljno prihvaćanje Božje zapovijedi. Tko svoj život rasipa isprazno, taj vara samoga sebe i konačno nije spreman za Gospodina.

Molimo za sve ljude koje Gospodin ovih dana zove k sebi! Preporučimo njegovoj milosti i milosrđu sve koji su već pošli u Očev dom. Neka na zagovor Majke Božje Marije i Svih Svetih prime spasenje i otpočinu od svojih muka. Bog će biti njihovo svjetlo i noći više biti neće. Ispunit će ih mir i radost koju im više nitko neće moći oduzeti.

fra Jozo Župić

S Marijom u napredak u vjeri

Dakle, vidjeli smo u prošlom napisu, m sveti Ivan Pavao II poučava: „Crkva, podržana prisutnošću Krista, (usp. Mt 28,20), putuje tijekom vremena prema dovršenju vjekova i kroči u susret Gospodinu koji dolazi. No na ovom putu – želim odmah istaknuti – napreduje i stupa onim istim putem kojim je išla Djevica Marija koja je 'napredovala na putu vjere i vjerno sačuvala svoje sjedinjenje sa Sinom sve do križa'.“ Zaustavimo se na tome da je čak i ona koja nam je potpuni uzor vjere u toj istoj vjeri napredovala. Otkrijmo je kao primjer i pod tim vidom u svom životu, u svojem življenju vjere. Nije nam se tome čuditi ako se prisjetimo da je i Bogočovjek Isus Krist rastao i napredovao u „mudrosti, dobi i milosti kod Boga i ljudi.“ (Lk 2,52).

Mnogi se od naših vjernika zadovolje dječjim stupnjem vjere koji onda neizostavno prelazi u infantilnost, djetinjarije, umjesto zrelog pristupa vjeri. Crkva ostaje prostor nekog povremenog povratka u djetinjstvo, sredstvo smirenja, umjesto napretka kao što je to u svim drugim područjima života. Gdje se ne napreduje, tamo se nazaduje. Na djelu je regresija. Mnogi ostanu zarobljeni u prošlosti, ne prihvaćaju nikakve, pa ni površne promjene u svojoj vjeri, dok istovremeno, naravno, u svojim kućanstvima, poslovima, hobijima, idu ukorak ili se vole pohvaliti da su i ispred svoga vremena.

Tko ne živi duhovno, tko ne napreduje u spoznaji i darovima Duha Svetoga, ostaje u vjeri, u odnosu prema Bogu fosiliziran, okamenjen, konzerviran, nikad ne napreduje i ne može doći do povjerenja, istinskog hoda u život s Bogom. Vjera ostaje maglovita uspomena, običaj, folklor. Njegov pohod živom Bogu sličniji je pohodu etnografskoj zbirici davnih predmeta o čijoj uporabi jedva nešto znamo kroz priče predaka ili pak izgledamo sebi i drugima kao ljudi koji pohode arheološko nalazište i u rijetkim preostalim ostacima prošlih povijesnih razdoblja otkrivamo i rekonstruiramo što je bilo nekada a nema previše veze s nama danas. Najbolje je to konzervirati i ne dirati misle mnogi.

Blažena Djevica Marija nam je i u tome najveći primjer. Njena vjera napreduje cijelog života. Od pohoda arkandela Gabrijela do strahote križa Marija je otvorena Božjim poticajima i nadahnućima koji je vode uvijek dublje, više, jače u Božje otajstvo kojem je uvijek bila otvorena i poslušna. Naše vrijeme je slojevito, mnogostrukog značaja, karaktera. Ima posljedično, velike posljedice i na naš vjerski život koji mora biti sve zreliji, stalno u vidu cjelovitog i ispravnog napretka.

U svijetu (oko nas) se događaju duboke, polagane promjene koje se nama čine naglima jer ne uviđamo njihovu pripremu i često perfidni dugotrajni, uporni rad na promjeni ljudskih svijesti i savjesti koji će onda sve te nazovi promjene nabolje lakše „progutati“. Raste razdjelnica duhova. Mnogi otpadaju od Crkve i vjere, ali također mnogi dolaze do zrele vjere, osobnijeg i jasnijeg oslanjanja na Boga, veće svijesti da smo kršćani i katolici pa onda iz toga i po tome djelujemo, ostvarujemo svoj obiteljski i svekoliki, cjeloviti život. Obitelj kao kuća, prva Crkva najbolja je škola apostolata. U njoj se najsigurnije kalemi ljubav prema Crkvi i Bogu, postavljaju se temelji za kasniji prijeko potrebni napredak u vjeri.